

„Copak je to vůbec možné uspořádat takový mezinárodní etapový závod? Vždyť jsme u nás ještě nikdy etapový závod nedělali. Nemáme zkušenosti. Ani prostředky. A v květnu? To je příliš brzy! To u nás teprve začínáme šlapat do pedálů.“

Tak přivítali naši cyklisté v roce 1947 soudruhy z Rudého práva a Glosu ludu, když za nimi přišli s myšlenkou uspořádat cyklistický závod Praha–Varšava a Varšava–Praha.

A přece už prvního máje 1948 stáli v Praze i ve Varšavě na startovních čarách. Kdo měl tenkrát kolo, ten jel. Vedle mladých nadějných závodníků i starí veteráni, kteří se už pomalu loučili se závodní kariérou. Alespoň jednou to však ještě chtěli zkusit na silnicích, spojujících hlavní města spřátelených států.

Vzpomínat dnes na organizaci prvního ročníku závodu je v mnohém směru dojemné. V Polsku pořádali už před válkou etapové závody. A tak alespoň věděli, jak na to. Ale takový závod u nás ještě nebyl. Všichni chtěli dát cyklistům co nejvíc. Na mnohé se však zapomnělo – a na mnohé ještě nebylo. Dnes je Závod míru považován za neoficiální mistrovství světa v etapovém závodě a dosáhl i po organizační stránce takové úrovně, jako málokterý závod na světě.

Jaké bylo naše první setkání s Varšavou? Bylo to teprve tři roky po válce: našli jsme ji v troskách. Slzy se nám draly do očí při pohledu na to nekonečné moře sutin. A přece, jak málo se hodily slzy do míst, kde všude zněl smích a zpěv.

Rychle, záračně rostla nová Varšava. A každé další shledání s městem-hrdinou patřilo vždy k nejkrásnějším zážitkům našeho cyklistického závodu.

V prvním ročníku startovalo šest národů. Dnes se k závodu sjíždějí cyklisté z celé Evropy, a kdyby bylo vůbec možné rozšiřovat ještě dál počet jeho účastníků, jezdili by z celého světa.

V roce 1952, v pátém ročníku, vedla trať Závodu míru

poprvé už také přes Německou demokratickou republiku. K milionům polského a československého lidu přibýly miliony Němců, které do té doby každým rokem v máji manifestují svou účastí společně s námi na silnicích mezi Prahou, Berlínem a Varšavou za mír.

Trať se prodloužila na dvanáct krásných, ale nevidaně těžkých etap; měří více než 2000 kilometrů.

To už není ten dřívější skromný, dnes už po všech stránkách bohatě zajištěný závod. Cyklisté, a zvláště ti, kteří se v závodu dobře umístili, si přivážejí domů krásné ceny trvalé hodnoty. Nebylo by dobré jim to snad závidět. Cyklisté bojovali v tomto závodě poctivě už v prvních ročnících, kdy o cenách nebyla ještě ani řeč. Ale bude to asi i naše vina, že jsme některé naše sportovce (a tady nejde zdaleka jen o cyklisty) nebyli s to dobře vést i v nových, mnohem lepších podmínkách, že jsme připustili, aby se jim z toho až hlava zatočila.

Hodně radostí, ale také zklamání jsme zažili v Závodě míru. Těch radostí bylo mnohem víc. Ale loňské zklamání ty hezčí vzpomínky nějak zastírá. Jsme zatím nejúspěšnějšími účastníky závodu vůbec.

V loňském jubilejním ročníku jsme ovšem skončili tak, že Veselý a Kubr závod vzdali a do Varšavy dojezdy jen trosky našeho mužstva. Byli jsme na závod špatně připraveni. Nikoliv proto, že cyklisté málo trénovali v přípravném táboře, ale především proto, že měli za sebou celou špatnou sezónu v roce 1956, kdy na příklad právě Veselý prakticky na kole vůbec nejezdil. A chtít dohnat formu teprve v přípravném táboře, to je v tak těžkém závodě už dnes nemožné. Podcenili jsme vzrůstající úroveň závodu a celé světové cyklistiky, domnívali jsme se, že nám k úspěchu budou stačit jména dříve osvědčených závodníků.

Letos to zkusíme, jinak ani nelze, s naprosto novým, mladým mužstvem, v klidu, bez zbytečného rozruchu. Nikdo od našich reprezentantů nečeká zázraky, jenom opravdový, statečný boj.

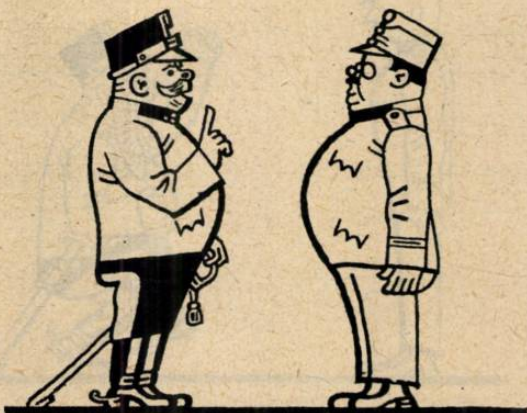
Závod míru příliš vstoupil do našich srdcí, než abychom jej pro jedno selhání našeho mužstva přestali mít rádi. Letos, – zrovna tak jako kdykoliv předtím, – ještě v době, kdy na silnicích leželi sněh, scházeli se v Polsku, v NDR i u nás desetitisíce organizátorů, aby včas připravili veliký závod. A děti ve školách si už zas vyprávějí o závodě, ve kterém se manifestuje i za jejich štěstí. Chystají mírové jízdy na kolech na trať závodu, přijdou pozdravit závodníky míru. A zase vystřihují z papíru bílé holubice, které budou provázet závodníky na jejich dlouhé a těžké cestě. Budou jim pomáhat zdolávat všechny překážky, všechny starosti a těžkosti. Poletí s nimi jako křídla míru. Od startu až k vítězství. JOSEF PONDELÍK

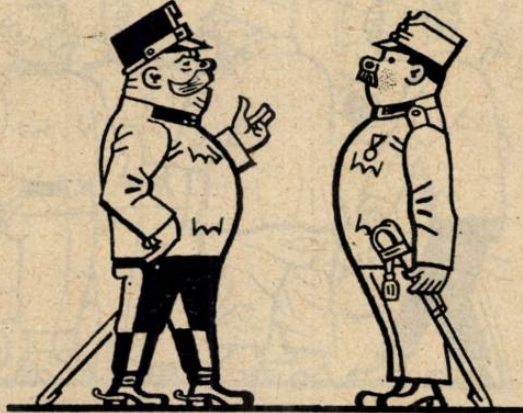
Kapitán mužstva NDR G. A. Schur se zúčastnil letos o velikonocích tradičního závodu Berlín–Lipsko, jehož trať je shodná s etapou Závodu míru. Schur v tomto závodě zvítězil. FOTO ZENTRALBILD

OSUDY DOBRÉHO VOJÁKA ŠVEJKA VE SVĚTOVÉ VÁLCE

Podle Jaroslava Haška vyprávuje a ilustruje Jos. Lada

1. Před odjezdem dohonil ešelon vlak s různými opozdílci. Mezi nimi byl i jednorozáček Marek, obžalovaný pro vzpoudu, že nechtěl čistit záchody. Když se hlásil u batalionskomanda, řekl mu hejtman Sagner: „Regiment se za vás musí hanbit! Můžete však svou chybu napravit, jste inteligentní muž a máte i schopnosti stylisovat. Udělám vás batalionsgeschichtsschreiberem!“ Jednorozáček dal si ruku na srdce a pravil: „Budu zaznamenávat slavné dny našeho batalionu, kdy pokryje náš batalion svými hrdinnými syny bojiště, aby stránky dějin našeho batalionu byly naplněny vavříny!“

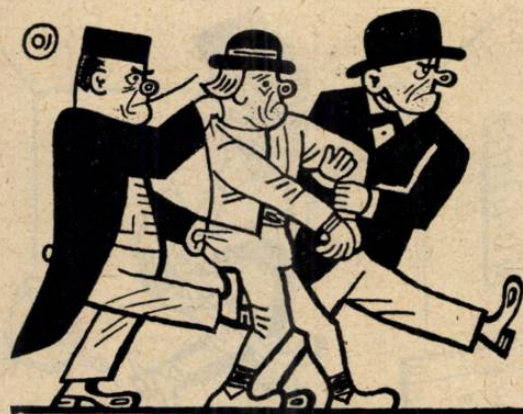
2. Potom si dal hejtman Sagner zavolat šikovatele Vaňka: „Jednorozáček dobrovolník Marek bude se nalézati ve vagoně se Švejkem. Marek je politischverdächtig. Můj bože! O kom se to dnes neříká. Vy mně přece rozumíte. Tedy vás jenom upozorňuji, abyste ho, kdyby snad něco mluvil, co by, nu rozumíte, hned zarazil. Řekněte mu prostě, aby zanechal všech řečí, a tím to bude již spraveno. Já ale nemyslím, abyste snad ke mně hned běžel. Vyřídíte to s ním přátelsky. Zkrátka, já si nic nepřejí slyšet, poněvadž... Rozumíte. Taková věc zde padá vždycky i na celý batalion!“

3. Když se tedy Vaněk vrátil, vzal stranou jednorozáčka Marka a řekl mu: „Človče, vy jste podezřelý, ale to nic nevadí. Jen tady moc nemluve před tím Chodounským, telegrafistou.“ Sotva to dořekl, Chodounský přivrávorl a padl účetnímu šikovateli do náruče, vzlykaje opilý hlasem: „My se nikdy nevopustíme, co uslyším u telefonu, hned vám to řeknu! Já se na přísahu vytentokuju!“ V koutě se zatím Baloun modlil hlasitě, aby mu rodička boží pomohla. A skutečně! Marek vytáhl ze svého chudého baťohu několik krabiček sardinek a rozdál každému po jedné.

4. Baloun otevřel kufřík nadporučíka Lukáše a vrátil tam sardinky, které před tím ukradl. Když pak si všichni pochutnávali na sardinkách, přišel Baloun do pokušení, otevřel znovu kufřík a sardinky schlenštňul. A tu se objevil před vagonem ordonanc Matušíč, volaje nahoru: „Baloune, máš přinést svému oberlejtantovi ty sardinky!“ – „Těch facek!“ řekl šikovatel Vaněk. – Co jste asi udělal, že vás bůh tak trestá,“ poznamenal jednorozáček, „ve vaší minulosti musí být nějaký hřích. Nevypil jste jako kluk farářů ve sklepe měšní víno? Nelez jste mu na hrušky?“

5. „To je to,“ řekl jednorozáček, „vy se neumíte pomodlit, aby vás pánbůh sprovedl se světa.“ Baloun zaúpěl, že se už kolikrát modlil, aby se mu žaludek scvrknul. „Už kvůli tomu chodila žena s dětma na pouť do Klokot.“ – „To znám,“ poznamenal Švejk, „to je u Tábora a mají tam bohatou Panenku Marii s falešněma briliantama. Chtěl ji vkrást jeden kostelník ze Slovenska. Ten chtěl být napřed vočištěnej ze všech starých hříchů a vyzpovídal se taky z toho, že chce zejtra vkrást Panenku Marii. Neřek ani švec a než se pomodlil, už ho vyváděli na četnickou stanici.“

6. „Ani Klokoty,“ pokračoval Baloun, „proti mé zřavosti nepomáhaly. Než přišla žena s pouti, chyběly dvě slepice. Jednou, když se za mne děti v Klokotech modlily, aby zatím tatínek nic nesežral, pad mně najednou na dvoře do voka krocan. A tenkrát jsem to moh odpýkat životem. Uvázla mně z něho v krku stehenní kost, a nebejt mého práška, který mi tu kost vytáh, tak už jsem tu nesešel. Tak maličkej byl ten můj prášek, baculatej, zavalitej, sádelnatej...“ – „Ukaž jazyk!“ řekl Švejk. Baloun vyplázl jazyk. „To jsem věděl,“ zvolal Švejk, „sežral i toho práška.“